

Tacksägelsedagen

Predikan i Osby kyrka, 9 okt 2005

”Lovsång”

Luk 19:37-40

Då han närmade sig staden och var på väg ner från Olivberget började hela skaran av lärjungar i sin glädje ljudligt prisa Gud för alla de underverk de hade sett: ³⁸”Välsignad är han som kommer, konungen, i Herrens namn. Fred i himlen och ära i höjden.” ³⁹Några fariseer i folkmassan sade då till honom: ”Mästare, säg åt dina lärjungar att sluta.” ⁴⁰Han svarade: ”Jag säger er att om de tiger kommer stenarna att ropa.”

Staden Jerusalem ligger på en höjd och på Jesus tid, när bara Gamla stan existerade med templet som reste sig en bra bit över ringmuren så måste det ha varit en imponerande syn. Jesus och hans lärjungar närmar sig nu, Jesus ridande på en åsna och med lärjungarna sjungande bredvid. Lärjungarna som gick med honom är inte bara de tolv utan betydligt fler.

Spontant stämmer de upp en lovsång, det var en sång som kom alldeles naturligt, direkt från hjärtat. De sjöng för att de var glada och tacksamma. De prisade Gud för alla de underverk som de sett Jesus göra. Den spontana glädjen hade sin grund i tacksamhet över det som Gud hade gjort.

Lärjungarna levde i ett fattigt land, många av invånarna var fattiga och led under det romerska förtrycket. Ändå kunde de vara glada och tacksamma.

Är vi då tacksamma? Vi i Sverige lever ju i ett av de mest privilegierade länder i världen. Är tacksamheten då större här än på andra ställen. Jag är rädd att det kanske inte är så.

Det är sällan som man hör någon beskriva sig själv som nöjd och tacksam. Tvärtom så kanske tacksamma människor ofta ses som bakåtsträvare, sådana där mesiga typer som saknar ambition. Tacksamhet leder inte till framåtanda och förändringar, menar man.

Istället talas det desto mer om rättigheter. Det finns givetvis skäl för att formulera olika rättigheter men man måste också komma ihåg att det man har rätt till det behöver man ju inte tacka för. En rättighet är något man kan kräva, till skillnad från en gåva. Genom att allt för ivrigt formulera olika rättigheter blir vi på något sätt berövade den glädje och tacksamhet som man kan få känna över en gåva.

Ibland kan det vara bra att avstå från våra olika rättighetsanspråk. Tacksamhetens grund är nämligen detta; att jag inte har några krav utan vet att allt jag får är en gåva. Att allt är nåd.

Men en gåva kräver ju en givare. Tacksamheten måste ha en relation att utgå ifrån, det måste finnas *någon* att tacka. Tror man inte på Gud så blir det svårt att vara tacksam över skapelsen. Det är ju ingen som tackar slumpen för naturen som omger oss. Tacksamhet kan man bara känna om man om man tror att det finns någon som ligger bakom allt detta.

Det var denna glädje och tacksamhet som lärjungarna kände. De anade vem som låg bakom Jesus och hans under. De förstod att det var Gud som besökte dem. Lovsången som de sjöng handlade om konungen som kommer i Herrens namn. Och, kanske utan att veta det så sjöng de samma lovsång som änglarna sjöng för herdarna utanför Betlehem en gång: "Fred i himlen och ära i höjden." Den sången hade nu lärjungarna lärt sig.

Men så var det ju dem som inte tyckte om det här. Fariséerna reagerade starkt på det som de sjöng. Det var ju inte vilken lovsång som helst utan en bekännande lovsång. Och det som de reagerade på var just bekännelsen att Jesus skulle vara Messias, den utlovade. Och han försökte inte ens tysta ner dem, vilket skulle kanske ha varit lite mer klädsamt av honom. Visst kan vi förstå fariséerna också, hur skulle vi ha tyckt att det såg ut när Jesus bara lät sig äras och hyllas på det här viset.

Jesus var nog ödmjuk, men han var inte blygsam. Han var ju konungen, den som kommer i Herrens namn, den Israel väntat på. Därför gjorde han inget för att tysta ner lärjungarna. När då fariséerna klagar på honom säger han: "Om dessa tiger så kommer stenarna att ropa."

Exakt vad Jesus menar är lite svårt att veta. Men det finns de som vill att lovsången till Gud ska tystna. Att de som sjunger ut vem Gud är, sanningsvittnena ska tiga. Men det kommer aldrig att lyckas, och skulle enskilda personer bli nedtystade så övergår denna bekännande lovsången bara till andra. Skulle alla människor tystna så övergår sången till själva skapelsen, ända ner till de döda stenarna.

Ingen har kunnat tysta ner sången till Guds ära på jorden. Där man har försökt med hot och förföljelse har den bara ljudit desto högre och med större glädje.

Änglarnas lovsång och lärjungarnas är densamma. Himlen och jorden förenas i den gemensamma lovsången över Gud och hans verk. När vi firar högmässa så går vi in i en osynlig verklighet. Vår lovsång samljuder med änglarnas lovsång. Det finns en osynlig dimension med vid varje högmässa. Det vi firar här på jorden är en avspegling av den himmelska gudstjänsten. När vi tar emot nattvarden så är det en försmak av det vi kommer att få uppleva i himlen.

"Välsignad är han som kommer i Herrens namn" sjöng lärjungarna. Han kommer till oss i gudstjänsten, han kommer till oss i nattvarden. Mer konkret än så kan han inte komma till oss.

Nattvarden kallas heter också eukarasti, tacksägelse på grekiska. Det är en tacksägelsemåltid, där vi får känna glädje och tacksamhet över den Gud som kommer till oss.